

Kovács András Ferenc

ÚJSZÖVETSÉGI ÉLETKÉP

És megint hullák hevernek
 Az utak mentén, Júdeában.
 Egyre több kifosztott, félholtra
 Vert nyomorult: csupa fekély
 A földi ország, csupa felfakadt
 Kórság, kolduscsmör. És ismét csak
 Ők jönnek az igazság útján – csűrők,
 Csavarók, megveszekedett farizeusok,
 Földühödött főpapok, sürgők, forgók,
 Levitézlett lágy leviták közelegnek.
 Félrefordulnak, továbbmennek.
 Jerikó vagy Jeruzsálem felé, de
 Főleg Damaszkusz irányába...
 Mindegy. Úgy kell az elbódultaknak!
 Egyre több szabadságtól megrészegült
 Hullá hever az ősi utak mentén. Jó
 Kis téma. Majd pazar példabeszédeket
 Lehet belőlük kanyarintani,
 Fölszólalni, szétmennydörögni a
 Szanhedrinben... Mennyi tiltakozó,
 Megható, fölbujtó példázatot lehet
 Még kifacsarni! Híg zafttal. „Igen
 Tisztelt Főtanács! Mindegyre több
 Hullarészeg heverész felelőtlenül,
 Amidón mi és százszorszönt honunk...”
 Príma kis téma. Megjegyzik maguknak.
 Átlépik a letaposottakat...
 Félrefordulnak, továbbmennek.
 De még mennyi haragos farizeus! De még
 Hány harsogó főpap, ügybuzgó, könyökvédős
 Levita torlódik lihegve a damaszkuszi
 Úton! Hány megrögzött, hány megcsökött számár
 Demagóg: cirkalmas hamaritanus!

AL-KAIRUÁNI EMLÉKIRATÁBÓL

Nehéz napok köszöntenek Marrakesre.
 Kairóra is, Tuniszra nemkülönben...
 Bagdadra tán még, s Bokharára szintúgy.
 Amint hallottam, azt rebesgetik, hogy
 Mind elpusztulunk: széthord az ősi számum,
 Eltakar, miként homok megcsönkult szobrokat,
 Pogány sziklákat, kőszentélyeket, lenn,
 Núbiában. Mert rosszak valánk, s kevélyek
 Is... De én nem tudhatom... De
 Írástudóink kórusban hazudnak: dicső
 Szavakkal folyton harcba szállnak! (Naponta,
 Persze, s jó pénzért teszik. Kifizetődő
 Hős buzgólkodásuk: aranyat ér
 Rohamra buzdításuk, aranyat ér már
 Bőffenésük is.) Ó, hogyne! A valahai kalifák
 Házipoétái mostanság a hivatásos prófétálók
 És vándor prédikátorok palástjába kapaszkodnak!
 Kutyaként szegődnek áldott árnyékukba! Hát
 Így megy ez. Minden kor így halad. Haladunk.
 Úgy hírlik... Ám manapság annyi semmit
 Hallani... Soha még ennyi ellentmondást
 Nem tűrő szólampecér, szent ember, szókufár!
 Megint irányt mutatnak. És tévedhetetlenek,
 Akár a vak tevék a Sors süvítő sivatagában.
 Soha. Soha még ennyi reménnyel, mások hitével
 Kalmárkodó kádi, müezzin, eszmei tevehajcsár!
 Egyre több kiválasztott, bazári kiskirály,
 Kikiáltó. Egyre több önjelölt emír. Egyre
 Kevesebb költő... És elszaporodtak a hamis
 Próféták, a dühös Korán-recitátorok. Valóban
 Mind elpusztulunk... Felőrölnek, megőrölnek
 Bennünket: beledarálnak szentséges szövegeikbe.
 Hatalmas nyelvük súlyosan csattog, szárazan,
 Mint a Szahara szele. És az ő szájuk a számum
 Torkolata. Szó, por, homok omolhat, eltemethet.
 Nehéz. Nehéz idők köszöntenek Marrakesre.

Marrakes (Marokkó), a Hedzsra után 374 esztendővel

VADÁSZAT, LAGZI, TÉLIDŐ

Hommage à Bruegel le Vieux

Mit hoz a múlt még?
És mit a holnap?
Ahogy a papok szent magasságban,
Mintha rajban kálomista varjak,
Vádat kárognak,
Vészt zsinatolnak.

Mit hoz a múlt még?
És mit a holnap?
Ahogy a kopók hős hajtás múltán
Megtérnek sorra, s mennyei szélben
Újra vak üdvöt,
Vért szimatolnak.

Mit hoz a múlt még?
És mit a holnap?
Ahogy a lagzik sátora bomlik,
Bódul a násznép, semmibe foszlik –
Mások a képből
Még kihajolnak.

Mennyi jelenmúlt!
Örök maholnap!
Éjben, a vártán folytonosan csak
Csattog a jelszó... Oltsd el a lámpát!
Fúdd el a lelked!
Őrök csaholnak.